

La normalitat, la discreció i la divinitat

Alguns paisans de Jesús van dubtar que el poder de Déu es pogués manifestar en algú “tan normal”. El Senyor ens vol continuar trobant en la quotidianitat, teixida per senzilles normes de pietat que intentem viure.

18/02/2021

És dissabte. Jesús és a la sinagoga de Natzaret. Potser li venen a la ment

molts records entranyables d'infantesa i joventut. Quantes vegades haurà escoltat allà la paraula de Déu! Als seus paisans, que el coneixen des de fa molt de temps, els han anat arribant diverses notícies sobre els miracles que ha fet a ciutats veïnes. I això dona lloc a quelcom estrany: la familiaritat amb Jesús es converteix per a ells en un obstacle. «D'on li venen, aquesta saviesa i aquests miracles que fa? No és el fill del fuster?» (*Mt 13, 54-55*), es pregunten. Els sorprèn que la salvació pugui venir d'algú a qui han vist créixer dia a dia. No creuen que el Messies pugui haver viscut entre ells d'una manera tan discreta i desapercebuda.

Com els paisans de Jesús

Els habitants de Natzaret creuen que coneixen bé Jesús. Estan segurs que les coses que se n'expliquen no poden ser certes. «La seva mare, no

és aquella que es diu Maria? Els seus germans, no es diuen Jaume, Josep, Simó i Judes? I les seves germanes, no viuen totes entre nosaltres? D'on li ve, tot això?» (*Mt* 13, 56). En un poble que no fa representacions de Déu, que ni tan sols en pronuncia el nom, un dels seus compatriotes afirma que és el Messies...

Impossible. És més, en coneixen l'origen, en coneixen els pares, en coneixen la casa: «Era una família senzilla, propera a tots, integrada amb normalitat al poble».[1] No s'expliquen com algú tan similar a ells pot fer miracles. «La normalitat de Jesús, el treballador de província, no sembla que tingui cap misteri. La seva provenença el mostra com un igual a tota la resta».[2] El fill de Déu treballava amb Josep al seu taller; «la major part de la seva vida va ser consagrada a aquesta feina, en una existència senzilla que no despertava admiració».[3] Per què la normalitat de la vida de Jesús va poder ser un

motiu per no creure en la seva divinitat?

Encara que ens pugui semblar una cosa molt aliena, reservada a les persones que van conviure amb Crist, en realitat nosaltres moltes vegades també sospitem de la normalitat. Ens atreu el que és especial, el que és cridaner, el que és extraordinari; ens encanta trencar el ritme. Sol passar que veiem adormida la nostra capacitat de sorpresa, donem per fet que succeeixen moltes coses, ens tanquem en certes rutines i passem per alt els miracles que hi ha darrere del que és normal. Sense anar més lluny, moltes vegades ens acostumem fins i tot al més gran de tots els miracles, a la presència del Fill de Déu en l'Eucaristia. Però el mateix ens pot passar amb la nostra trobada personal amb Crist en l'oració, amb aquesta serenata de jaculatòries a la Mare de Déu que és la pregària del

sant rosari o amb aquells moments en què volem omplir la nostra ment i els nostres afectes amb la doctrina cristiana a través de la lectura espiritual. Potser ens hem habituat a tenir el nostre creador tan a l'abast. El dispensador de totes les gràcies, l'amor que satisfà qualsevol desig, està tancat en infinitat de sagraris repartits per tot el globus. Déu ha volgut fer present tota la seva omnipotència en els espais que li ofereix la normalitat. Obra des d'allà. Així, moltes vegades sense brillantor, sorgeixen innumbrables miracles al nostre voltant.

Entre els bastidors del que és quotidià

La normalitat de Déu ens pot desconcertar perquè la contraposem a una espontaneïtat que potser jutgem com un element essencial d'una relació. El que és normal ens pot semblar massa previsible, perquè

allà aparentment hi falta la creativitat, el factor sorpresa, la passió de l'amor veritable. Potser trobem a faltar quelcom distintiu que faci de la nostra relació amb Déu una aventura inigualable, única i irrepetible, un testimoni espectacular que pugui, fins i tot, remoure altres persones. Podem pensar que la normalitat uniforma i desaprofita l'aportació que cadascú pot fer. És veritat que, davant del que sempre és igual, la reacció comprensible és l'acostumament.

Tanmateix, sabem que Déu ens convida a trobar-lo en les coses més ordinàries, en allò de cada dia. Així és també l'amor humà, que creix i s'aprofundeix no només valent-se de grans moments especials, sinó en aquests silencis, cansaments i incomprendions de les jornades compartides; simplement en estar junts. «En les situacions més comunes hi ha *quelcom* de sant, de

diví, amagat»,^[4] que ens encantaria descobrir. El que passa és que, encara que la nostra relació amb Déu es produeixi enmig de la normalitat, la *processó* va per dins. El seu amor apassionat es pot moure molt còmodament entre els bastidors de la normalitat, en l'avui sense espectacle, sense focs artificials, però amb brases ardents. La raó és que ens sabem, en cada moment, mirats amb un afecte nou. A Déu li és igual com de *normal* sigui la meva vida: és meva i això és suficient per a ell. Déu, de fet, ens ofereix l'oportunitat de fer de la nostra vida quelcom excepcionalment singular i especial; ell només sap comptar d'un en un. Mai no fa comparacions entre els seus fills. Ens ha cridat a cadascun des d'abans de la creació del món (cf. *Ef* 1, 4): no hi ha ningú igual a mi i, per això, soc inimitable i absolutament amable per a Déu.

Les moixaines semblen monòtones

Aquest espai de normalitat en què el Senyor actua fa possible que la nostra vida estigui, com diu sant Pau, «amagada en Déu juntament amb el Crist» (Col 3, 3); plena de dies iguals en què aparentment no passa res i, tanmateix, està succeint el més inaudit. «En aquesta constància per anar endavant dia a dia, veig la santedat de l'Església militant.

Aquesta és moltes vegades la santedat “de la porta del costat”».[5]

Des de fora podria semblar que la monotonia s'ha apoderat de qui busca viure aquesta santedat en les coses ordinàries. Tanmateix, per desemmascarar aquesta visió superficial, sant Josepmaria comparava els petits i constants costums de pietat d'aquesta ànima amb les moixaines que una mare fa al seu fill petit: «Pla de vida: monotonia? Les moixaines de la mare, monòtones? No es diuen sempre el mateix els que s'estimen?». [6] Alhora, Déu està concentrat en

nosaltres i no deixa de pensar en nosaltres ni d'estimar-nos en cap instant; és igual com de normal sigui la nostra vida, sinó com d'excepcional sigui per a ell.

Sant Bernat de Claravall escrivia al Papa Eugeni III, gran amic seu que va ser beatificat després, per animar-lo a no descuidar la vida d'oració constant i, així, evitar que l'absorbissin les activitats que havia de complir en el seu nou ministeri: «Oblida't de les ocupacions almenys durant un temps. Qualsevol cosa menys permetre que t'arrosseguin i et portin on tu no vulguis. Vols saber on? A la duresa del cor».[7] Sense uns costums de pietat concrets, diaris, el cor té el perill de tancar-se a l'amor de Déu i tornar-se dur. Sense el seu afecte, fins i tot la cosa més santa pot perdre el sentit. Sense ell al nostre costat, de seguida ens quedem sense forces.

El maig del 1936, sant Josepmaria feia una prèdica i va proposar als que l'escoltaven que cadascú demanés la «gràcia per complir el meu pla de vida de manera que aprofiti bé el temps. Per què me'n vaig a dormir i m'aixeco fora d'hora?». [8] I pot sorgir en nosaltres la pregunta: què té a veure l'amor de Déu amb l'hora d'anar-se'n a descansar? Aquesta és la meravella de la normalitat de Déu. A ell li importen, i molt, el nostre son, la nostra salut, els nostres plans. I, sobretot, vol que no ens assalti a última hora la inquietud per fer més coses de les que el dia ha permès, perquè qui obra és sempre Déu.

Per garantir la nostra llibertat

En començar el seu pontificat, Benet XVI ens alertava davant d'un perill constant i que potser també era present en aquella sinagoga de Natzaret que esmentem al principi:

«El món és redimit per la paciència de Déu i destruït per la impaciència dels homes».[9] La normalitat també ens sembla massa lenta, podem pensar que arriba tard. Nosaltres desitgem que les coses bones i santes siguin realitat com més aviat millor. De vegades ens és difícil entendre per què el bé tarda tant a arribar, per què el Messies es pren tant de temps que fins i tot «comença estant nou mesos en el si de la seva Mare, com tot home, amb una naturalitat extrema».[10]

En realitat, sota aquesta manera de presentar-se, el que Déu busca potser sigui garantir la llibertat dels homes, estar segur que nosaltres també volem estar amb ell, ja sigui a l'hora de pregar uns quants minuts, d'aturar la nostra jornada per dedicar unes paraules a Maria o de fer qualsevol altra cosa. Si Déu es manifestés d'una manera diversa, la nostra resposta hauria de ser

indiscutible. Per això veiem que Jesús sembla feliç passant desapercebut en les escenes de l'evangeli. Els mags, per exemple, es devien quedar sorpresos en veure el rei dels jueus sostingut pels braços d'una dona jove, en un lloc tan senzill. Déu no vol dominar els homes. La personalitat del seu Fill és tan atractiva que Déu ha triat manifestar-se en la normalitat per donar-nos un espai de llibertat. Vol fills lliures, no enlluernats. Sap que res no ens estimula tant com el descobriment personal d'un tresor amagat. Agrair i gaudir d'aquesta llibertat —amb totes les seves llums i les seves ombres— ens ajuda a compartir la seva paciència davant de tantes coses que, a primera vista, ens poden semblar un obstacle per a la redempció i, tanmateix, són el camí ordinari a través del qual Déu es manifesta.

Per això mateix, també els seus manaments i les seves normes són un do i una invitació. Aquesta realitat es pot resumir recurrent a dos dels pensadors més grans de la tradició cristiana: «En aquesta línia, Tomàs d'Aquino va poder dir: “La nova llei és la mateixa gràcia de l'Esperit Sant”, no una norma nova, sinó la nova interioritat donada pel mateix Esperit de Déu. Agustí va poder resumir al final aquesta experiència espiritual de la veritable novetat en el cristianisme en la famosa fórmula: “*Da quod iubes et iube quod vis*”, dona'm el que envies i envia el que vulguis”».[11] Llavors s'entenen bé alguns paràgrafs encesos del salmista que ens poden servir per agrair aquesta llibertat a Déu: «Els meus llavis compten d'una a una totes les sentències que has donat. Soc més feliç guardant el teu pacte que fruïnt de grans riqueses. Vull considerar els teus preceptes i

fixar-me en els teus camins» (Sl 119, 13-15).

En la normalitat hi ha Déu

Vivim en una època de fenòmens de masses, amb persones que tenen milions de seguidors, fotos o vídeos que es fan virals en pocs minuts. Davant d'aquest panorama, quina vigència té el que hem dit sobre la normalitat en la qual obra el Senyor? Sabem bé que Déu és pacient i ens ha dit que la seva acció és com el llevat: no és possible distingir-la de la massa i, malgrat qualsevol circumstància, arriba fins a l'últim racó. És Déu el primer interessat a salvar el món, molt més que nosaltres. De fet, és ell qui empeny, qui encén i qui sosté. Nosaltres, principalment, ens afegim a aquest moviment de santedat: «Amb la meravellosa normalitat d'allò que és diví, l'ànima contemplativa es desborda en afany apostòlic».[12]

El Papa Francesc ens convida precisament a deixar-nos envair per la vibració apassionada de la gràcia: «Quant de bé ens fa, com Simó, tenir el Senyor “en braços” (Lc 2, 28). No només al cap i al cor, sinó a les mans, en tot el que fem: en l’oració, en el treball, en el menjar, al telèfon, a l’escola, amb els pobres, a tot arreu. Tenir el Senyor a les mans és l’antídot contra el misticisme aïllat i l’activisme desenfrenat, perquè la trobada real amb Jesús redreça tant el devot sentimental com el frenètic factòtum. Viure la trobada amb Jesús és també el remei per a la *paràlisi de la normalitat*, és obrir-se a la quotidiana agitació de la gràcia».[13] Amb Crist ens volem alliberar de la paràlisi de pensar que en la normalitat no hi ha Déu.

«Maria santifica les menudències — ens feia notar sant Josepmaria—, allò que molts consideren equivocadament com intrascendent

i sense vàlua: el treball de cada dia, els detalls d'atenció envers les persones estimades, les converses i les visites amb motiu de parentiu o d'amistat. Beneïda normalitat, que pot ser plena de tant d'amor de Déu!». [14]

Diego Zalbidea

[1] Francesc, ex. ap. *Amoris laetitia*, núm. 182.

[2] Benet XVI, *La infancia de Jesús*, Editorial Planeta, Barcelona, 2012, p. 11.

[3] Francesc, encíclica *Laudato si'*, núm. 98.

[4] Sant Josepmaria, *Converses*, núm. 113.

[5] Francesc, ex. ap. *Gaudete et exultate*, núm. 7.

[6] Sant Josepmaria, guió d'una prèdica, 22.VIII.1938. Citat a: Pedro Rodríguez, *Camí, edició críticohistòrica*, Rialp, Madrid, 2004, p. 288.

[7] Sant Bernat de Claravall, carta al Papa Beat Eugeni III.

[8] Sant Josepmaria, guió d'una prèdica, V.1936. Citat a: *Camí, edició críticohistòrica*, p. 288.

[9] Benet XVI, homilia, 24.IV.2005.

[10] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 18.

[11] Benet XVI, *Jesús de Nazaret II*, Ediciones Encuentro, Madrid, 2011, p. 83.

[12] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 120.

[13] Francesc, homilia, 2.II.2018.

[14] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 148.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/la-
normalitat-la-discrecio-i-la-divinitat/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/la-normalitat-la-discrecio-i-la-divinitat/)
(06/08/2025)